

LYDEN

Der var engang en lille dreng, der længtes efter sin mor. Hun var nemlig borte et sted drengen ikke kendte. Men historien drejer sig nu ikke om, at han savnede sin mor, den handler om, at i stedet for moderen havde drengen fået en bamse. Dette tøjdyr havde han lagt ved siden af sig på sin seng, da han skulle falde i søvn. Men der var noget, der holdt ham vågen. En lyd. En summen et eller andet sted henne. Han kunne ikke sove, vendte og drejede sig og kunne slet ikke finde ro.

Da besluttede han sig for at stå op. Han måtte finde lyden. Og han ledte i alle skuffer og så i alle kroge og under alle borde og sofaer og senge i hele huset. Han var alene hjemme, så det kunne ikke være hans far eller mor, der puslede. Men han blev ved med at høre noget.

Køkkenet lå mørkt og øde hen, da han trådte ud på de kolde fliser. Fuldmånen lyste klart udenfor, og træernes nøgne grene vejede i blæsten som vinkende silhuetter. Langt dér borte var telefonen. Den ventede bare på at blive brugt. Han mindede sig selv om, at han havde lovet ikke at være bange. Det var da også et fandens uheldigt tidspunkt at få strømafbrydelse på! Midt om natten. Han havde ikke kunnet sove i forvejen; lå og læste en thriller bare for at få natten til at gå. Det kunne jo være, at han blev søvrig. Og så lige pludselig: Klik! Så havde den store, grimme uvejrsmand slukket lyset.

Nu stod han så bare og kiggede på telefonen, vidste ikke hvem han skulle ringe til... Vidste, at det var midt om natten, og at han burde ligge i sin seng og sove. Men han ville bare så gerne ringe til én eller anden. Hørte en lyd. En svag, sugende lyd, der kom krybende ind over ham og gav ham gåsehud. Men den var ingen steder? Eller alle steder?

Solen var ved at gå ned. Hans hund stod og logrede med halen. Ventede på ham.

- Lige et øjeblik, jeg skal nok være der. Vi går om lidt.
Der var noget ved de orange, røde, blå og lilla farver, der fik ham til at falde i staver. Fra molen, hvor han stod, kunne han se ud over stranden. Mørk og stille, et tæppe af sten. Og skulpene som mindede ham om, at der var ingen i verden andre end ham selv. Lige dér ved havnen.

Hunden gøede, var utålmodig.

- Godt, så går vi! vrissede han.

Hunden trak i snoren og fik den uvillige vogn bag sig med. Den havde kun motion i hovedet! Han ville alt andet end væk derfra. Vendte sig halvt og så på molen. Hunden fik ham hurtigt tilbage til den hastige gang igen.

Træerne på den ene side og havet på den anden. Høje, mørke skygger, træer med blade som før var grønne. Nu var de bare mørke. Og så det mørkeblå hav med lyse skumtoppe. Det blæste, men var ikke koldt. Var der nogen? Dér bag ham. Han ventede sig usikkert. Ikke en sjæl. Var det ikke en puslen derinde? Der var en lyd. En knugende, trykkende lyd, der fik ham til at sætte tempoet op. Før han vidste af det, løb han.

Bassen pumpede. En, to, tre, fire. En, to, tre, fire. Bum, bum, bum, bum. Lige så det brystede i maven. Selv uden for kunne man mærke det. Lugten af røg sneg sig ud af gymnastiksalen og fordelte sig jævnt over hele skolen. Det hele var indhyllet i et usynligt slør af cigaretrøg og aske. Pigerne og drengene gik bare rundt og så ingenting. De så i hvert fald ikke ham. Og det var heller ikke meningen. Eller hvad? Han sad på en bænk i et mørkt hjørne af skolegården. Sad og rystede på hovedet. Træt og irriteret og...

En pige kiggede over mod ham. Lyshåret og laber. Kort, stram kjole. C-skål. Hun stod under en lampe, og hendes hår lyste op og skyggede hendes ansigt. Det var nok Signe fra første b. Hun lænede sig ind til en pige og hviskede et eller andet, hvorefter pigen kiggede over mod ham. Så hviskede de noget mere, tog et par skridt i retningen af ham, fniste og gik så væk. Han så hele sceneriet og ærgrede sig et eller andet sted. Hvorfor vidste han ikke. Han vendte sig bort, kiggede ind i en mur. De røde mursten blev svagt oplyst af de fjerne lamper. Der var kridtstreger og spraymaling på nogen af dem. Et hjerte med et F og et G. FjolleGøg.

Han vidste det godt. At der ikke kom nogen. Bassen dunkede i hans mave, stadigvæk... Musikken var væk nu, og folk var ved at gå. Han kiggede stadig på murstenene. Den mørke lyd blev ved, som var hans hjerte vokset ned i maven. En lyd voksede sig frem i hovedet på ham. En svag melodi, sørgmodig og kaldende, ønskende ham det bedste. Han kiggede op og en tåre trillede ned ad kinden på ham. Melodien blev vred, han rejste sig, fandt sit tøj og gik! Melodien blev ved og fortalte ham uden ord, hvad verden var for et sted. Og bassen pumpede stadig i hans mave.

Pigen lå på maven og knugede en pude. Hendes dyne dækkede hende op til skuldrene, og han nød hvert blik af hende. Sin udkårne, hans, for altid.

Han stod op og tog et bad, mens hun klædte sig på og lavede morgenmad. Spiste og af sted på arbejdet. Der var nu noget dejligt ved dagligdagen. Også i efteråret, hvor det var ved at blive koldt. Farverne opvejede alt det dårlige. Og i øvrigt fandtes der ikke godt og dårligt, kun godt og mindre godt. Det havde livet lært ham.

Bilen holdt stille ved et lyssignal. Der var ikke meget trafik, men klokken var jo også over ni. Han satte i gear, da det blev grønt, kørte stille og roligt videre. Langt nede af vejen var endnu et lyskryds. Han filosoferede over, hvordan man kunne lave en by, så den var hurtig at komme igennem. Inden han havde tænkt færdig var han

halvvejs nede ved krydset, og idet en blåsort bil i hans modkørende side kørte over for grønt, kom en stor varevogn farende fra venstre side. Den drønede lige ind i siden på den mørke bil, der blev kastet til modsatte side og drejede rundt flere gange, mens varevognen roterede en halv omgang og væltede på siden. Derefter var der stille. Det kæmpe brag af metal mod metal rungede i hans hoved. Paralyseret sad han og stirrede. En lyd steg i styrke. Trængte igennem hans mentale forsvar, blokerede hans hjerne og fik det til at sortne for hans øjne. Han huskede billedet af hans forældre, som han havde fantaseret sig til som lille, da hans onkel og tante havde snakket med ham om et eller andet. Hans mors ansigt var fuldmåneblegt, og der var blåsorte huller, hvor øjnene skulle have været. Håret hang i laser og tænderne var revet løs og dinglede i mundvigen. Faderens ansigt havde han glemt. Men han havde ikke sagt noget. Var en stor dreng og gjorde, som der blev sagt. Græd ikke, for så blev hans onkel og tante ked af det. Men det var blevet mørkt i hans sind. Og der var en melodi, som havde spillet for ham og trøstet ham. Den var også blevet vred, men det fandt han hurtigt ud af, hvordan han skulle håndtere. For som hans onkel og tante sagde: Han skulle nok klare den, for han var en stærk - og stor, sagde de også.

Lyden var der stadig. Og hans bamse lå på sin plads. Det var i hvert fald ikke den. Han skulle tisse. Gik på toilet, og derude var lyden også. Så fik han en idé. Han kunne holde sig for ørene og fortælle sig selv, at lyden ikke fandtes, og så ville den gå væk. Så ville han kunne sove, og alting ville blive godt igen.

Han sad på toilettet og holdt sig for ørene, mens han gentog højt, at der ikke var nogen lyd, og at han aldrig havde hørt en lyd, at den ville være forsvundet, når han tog sine hænder væk. Da han sad med hænderne i skødet var der ikke en lyd, andet end urets sagte tikken inde fra stuen. Han gik ind i sin seng, tog sin bamse ind til sig og faldt i søvn. Drengen levede til sine dages ende, og når lyden en sjælden gang kom tilbage, lærte han hvordan han skulle få den væk.